

Čís. 2545.

Prohlášení, jímž se obžalovaný vzdává opravných prostředků, musí býti učiněno jasně; nestačí, prohlásil-li k smrti odsouzený v rozčilení po vyhlášení rozsudku, že žádá, by nebyl doporučen milosti a by rozsudek byl co nejdříve vykonán.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1926, Zm II 427/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání stížnosti obžalovaného do usnesení zemského trestního soudu v Brně ze dne 22. září 1926, jímž byla zamítnuta podle Šu 282 tr. ř. a Šu 1 čís. 1 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 zmateční stížnost obhájce obžalovaného do rozsudku zemského trestního jakožto porotního soudu v Brně ze dne 11. září 1926, zrušil napadené usnesení a uložil sborovému soudu první stolice, by postupoval podle předpisů Šu 285 tr. ř. hledě k předpisům pátého odstavce Šu 2. zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878.

Důvody:

Stížnosti dlužno dáti za pravdu, pokud vytýká, že sborový soud první stolice bez opory ve spisech předpokládá, že obžalovaný vzdal se opravných prostředků proti rozsudku a že zmateční stížnost opovězena byla jeho obhájcem proti jeho vůli. Sborový soud první stolice zřejmě opírá tento svůj předpoklad, jehož blíže neodůvodňuje, o prohlášení obžalovaného, zapsané na konci protokolu o hlavním přelíčení, že žádá, by nebyl doporučován milosti presidentově a by rozsudek byl co nejdříve vykonán. Prohlášení takových důsledků, jakým je vzdání se opravných prostředků a to proti rozsudku odsuzujícímu obžalovaného k smrti, musilo by býti učiněno jasně; rozšiřující výklad jest v takovém případě povahou věci vyloučen. Jen takovým nepřipustným výkladem jest však možno spatřovati v prohlášení obžalovaného vzdání se opravných prostředků. V prohlášení se neužívá výrazů právě uvedených ani jiných souznačných, a obsah prohlášení, o němž není ze spisů patrné, zda bylo učiněno s rozvahou a nikoli v rozrušení pod dojmem právě prohlášeného odsouzení k smrti, nevylučuje výkladu, že si obžalovaný pouze nepřál dalších průtahů pro případ právoplatnosti rozsudku, nikterak se nechtěje vzdáti přezkoumání rozsudku pořadem práva. K tomu přistupuje, že podle svého protokolárního prohlášení ze dne 9. listopadu 1926 obžalovaný po prohlášení rozsudku odcházeje z porotní síně řekl svému obhájci, by za něho ohlásil a provedl zmateční stížnost, a že v tomtéž prohlášení obžalovaný vysvětluje ono své vyjádření velikým rozčilením. I tyto dodatečně na jevo vyšlé výsledky pátrání po smyslu a dosahu projevů zapsaných v protokolu o hlavním přelíčení nasvědčují správnosti předchozích závěrů vyvozovaných ze stavu spisového. Nehledíc tedy k tomu, že citace Šu 282 tr. ř. v napadeném usnesení jest vůbec pochybená, není tu ani skutkového podkladu pro použitelnost Šu 1. čís. 1. nov., i bylo podle Šu 2 nov. uznati a opatřiti, jak se stalo. Poněvadž

není prokázáno, že se obžalovaný opravných prostředků vzdal a s podáním zmateční stížnosti nesouhlasil, není třeba obírat se otázkou, zda mohl obhájce obžalovaného opovídati zmateční stížnost i proti jeho vůli.

Čís. 2546.

Telegrafy (zákon ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924.

Zákon rozumí radiotelegrafním (radiotelefonním) zařízení i zařízení neúplné a provozu (prozatím) neschopné, i pouhé součástky zařízení, třebas se jich dalo použití i k jiným účelům (lampy a točné kondensátory.).

»Přechovávání« jest rozuměti všechny případy, kde osoba fysická nebo právnická má u sebe zařízení radiotelegrafní (radiotelefonní). Předpokládá se stav trvalý, určitou, třebas i krátkou dobu trvající, nežádá se však, by pachatel ono zařízení zatajoval neb ukrýval, nebo měl úmysl k tomu směřující.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1926, Zm I 481/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 12. července 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle Šu 24 zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924, mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) Šu 281 tr. ř.) namítá zmateční stížnost, že skutková podstata přečinu podle Šu 24 zák. čís. 9/24 není dána, a že obžalovaný neměl býti odsouzen, protože prý: 1. onen zákonný předpis ohrožuje trestní sankcí pouze přechovávání radiotelefonních zařízení, t. j. zařízení způsobilých přijímati a zachycovati radiotelefonní zprávy, nikoliv přístrojů neúplných, nebo svým neodborným sestavením k provozu neschopných, jakým prý byl přístroj obžalovaného; dokonce prý nelze podle onoho Šu trestati pouhé držení jednotlivých součástek radiotelefonních zařízení (tu radiových lamp, knoflíků k otočnému stroji); 2. přechovávání ve smyslu Šu 24 zákona dlužno prý rozuměti jen činnost směřující k trvalému neb aspoň dočasnému ukrývání a zatajování radiotelefonního zařízení před úřady. Za ně nelze prý pokládati pouhé držení nefungujícího aparátu obžalovaným po krátkou dobu necelých 2 dnů, tím méně, že obžalovaný neměl ani vědomí ani úmyslu jej ukrývati, nýbrž chtěl jej u poštovního úřadu ohlásiti právě v den, kdy mu byl zabaven. Zmateční stížnost jest v obou směrech neodůvodněna. K 1. Slovní výklad i názvosloví zákona čís. 9/24, jeho účel i také zpráva ústavně-právního výboru senátu Národního Shromáždění k tomuto zákonu nasvědčují tomu, že slovo »zařízení« a »součástky zařízení« jest jedno a totéž, správněji řečeno, že pojem »zařízení« v sobě zahrnuje i »součástky zařízení« bez ohledu na to, že se jich snad dá